

ikke finde hinanden under Auktionen og træffe Overenskomst under denne til Fordel for sig selv, men til Skade for den, der sælger. Det er en ganske almindelig Bemærkning — ikke en Bemærkning, der særlig er støttet paa, hvad der her er fket — at denne Undtagelse maa gjøres fra den i og for sig rigtige Dovedregel, at Afhændelsen bør ske ved offentlig Auktion. Naar der enten ikke møder flere egentlige Liebhave, eller naar de virkelige Liebhave, der møde, ikke ere flere, end at de kunne træffe en Overenskomst under selve Auktionen, saa bliver den offentlige Auktion ikke den Afhændelsesmaade, der er den fordelagtigste for Sælgeren. Jeg holder mig nu fuldt forvisset om, at jeg i det her foreliggende Tilfælde tilfulde har varetaget Statskassens Interesse. Jeg skal endnu dog bemærke, at der er en Maade, hvorpaa den offentlige Auktion kan afholdes, uden at den Ulempe, jeg antydede om Auktioner med saa Liebhave, faar en væsentlig Betydning, den Maade nemlig at afholde den offentlige Auktion skriftlig, og jeg beklager kun, at jeg ikke i dette Tilfælde foranstaltede den første Auktion afholdt skriftlig. Dersom det skulde falde i min Lod at lade afholde offentlig Auktion i lignende Tilfælde, vil jeg idetmindste forsøge, om man ikke ved at afholde den skriftlig kan opnaa et bedre Resultat og mere sikre sig at faae et virkeligt høieste Bud frem, end ved den almindelige, mundtlige Maade at afholde Auktioner paa. — Hvad Hedebeplantningen angaar, tør jeg vel antage, at jeg kan anses som en af denne Sags bedre Venner; men jeg maa ikke desmindre gjøre en Bemærkning i Anledning af den Opfordring, der i den Henseende er rettet til Finantsministeren. Det er den, at jeg tror, det vilde blive meget kostbart, dersom Staten vilde skride til Beplantninger af Hedestrækninger i større Maal, navnlig naar det skulde blive nødvendigt, som det da vilde blive, at oprette nye Plantørdistrikter. Det vilde blive meget kostbart, og jeg har paa Forhaand den Mening, at man med de samme Penge, anvendt paa fornuftig Maade til privat Virksomhed, vilde naae langt længere, end man vilde naae ved at indkjøbe en stor Masse Hede-strækning og deraf oprette nye Plantørdistrikter. Noget ganske Andet er det, naar man benytter given Leilighed til at udvide de bestaaende Distrikter ved Indkjøb af passende Hedearealer. Det forekommer mig, at man, i det Mindste foresløbig, burde indskrænke sig til at søge en saadan Udvidelse af de bestaaende Distrikter tilveiebragt, og at man bør være noget betænkelig ved at søge at samle nye og store Plantørdistrikter. Jeg kan ikke negte, at det vil have nogen Indflydelse paa mit Skjøn i saa Henseende, om det skulde vise sig, at man ved Anvendelse af Dampkraft i Hede-kulturens Tjeneste kunde opnaa hurtigere og større Resultater end ved de tidligere brugte Fremgangsmaader. Udvalget har været enigt med mig i, at det ikke vilde have været rigtigt at gaa ind

paa det Experiment, der i saa Henseende var foreslaaet Finantsministeren i indværende Aar; men derved er jo ingenlunde udelukket, at man senere og paa anden Maade kan forskaffe sig Forvisning om, hvilke Resultater der kan opnaas ved at anvende Damppløining af Heden som beredende Kultur, og jeg har allerede foranstaltet, at en yderligere Undersøgelse i saa Henseende vil finde Sted. — Hvad den næste Opfordring fra Udvalgets Flertal angaar, skal jeg kun bemærke, at Finantsministeren som Bestyrer af Statsskovene er og altid har været villig til at forsyne offentlige Institutioner, det vil sige Statsinstitutioner, med Brænde fra de kongelige Skovdistrikter, men at Finantsministeren ganske vist ikke har anset sig for at være hverken forpligtet eller berettiget til at paansøge Bestyrerne af andre Statsinstitutioner sit Brænde til den gennemsnitlige Auktionspris, hvortil det sælges. Jeg antager imidlertid, at de Statsinstitutioner, som ikke hidtil have ønsket at kjøbe Brænde underhaanden af Finantsministeren, ville være blevne opmærksomme ved den Opfordring, Udvalget her har stillet til Finantsministeren, og at de derfor ville henvende sig til mig om at faae dette Brænde til den billigere Pris, som man antager, at det faas for i Statens Skove fremfor hos de private Leverandører. At udøve noget særligt Tryk paa mine erebde Kollegaer ved at regulere den Pris, de opføre for Brænde i deres særlige Budgetter, forekommer mig dog at ville være et Skridt, som vilde være noget ualmindeligt. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at hver Minister for sig maa være ansvarlig for, hvorvidt den Anskaffelsespris, som er opført paa hans Budget, er passende, og er den billigste i Forhold til Kvaliteten, som kan opnaas. Jeg udtaler udtrykkelig dette, for at ikke Flertallets Udtalelser, naar jeg ikke havde gjort nogen Bemærkning i saa Henseende, skulde blive misforstaaede saaledes, at jeg overhovedet vilde erkjende, at Finantsministeren havde en Forpligtelse til paa den Maade at gennemse de andre Ministres Budgetter i deres Details. Det er Noget, som vilde være ganske uoverkommeligt for Finantsministeren. — Hvad Beksjendtgjørelsesmaaden for Skovauktionerne angaar, skal jeg kun udtale, at jeg har at varetage Statskassens Lørv i saa Henseende, det vil altsaa sige, at Auktionerne blive tilstrækkelig beskjendtgjorte og uden større Udgift end nødvendig. Jeg antager, at naar dette varetages tilbørlig, vil ogsaa derved Befolkningsinteresse være varetagen. Det har ikke kunnet falde mig ind hverken gennem Raad eller gennem Forbud at ville varetage andre Interesser end netop dem, jeg her angiver, nemlig Statskassens. — Der er til § 2, Post II. B. 4. stillet et Vndringsforslag, som jeg ikke har Noget at indvende imod. Jeg skal kun bemærke, at naar der i Betænkningen staar anført, at det første Bind af det paagjældende Tidsskrift skulde være paa 200 Ark, er dette en Tryk-